

πέυκου, μου δείχνει καταπράσινα τὰ λεπτούτσικα φύλλα του· από μακριά ακούγεται ἡ φωνὴ τῆς καρκάξας.

Ἄνασκηώνουμαι λιγάκι· στό βάθος ἕνα σιντόνι γαλάζιο, παστρικό, ἀσπιλο εἶναι ἡ θάλασσα.

Στέκουμαι ἔτοι παγωμένη μισόγυμνη καὶ θαυμάζω, θαυμάζω διαρκῶς, με καὶ μὲ γιατί δὲν μπορῶ νὰ τυπώσω στὸ λευκὸ πανί, τὸ ἀπέναντί μου κάδρο.....

Πόσες ἰδέες δὲ σοῦ φέρνει· στὸ κεφάλι μιὰ τέτοια θεά, μοναδική, ἀπερίγραπτη.....

Πηδῶ με ἀπόφαση. Σὲ λίγα λεπτὰ εἴμ' ἔτοιμη. Κατεβαίνουμε βιαστικοί, καὶ νὰ μας ἔξω τοῦ σπιτιοῦ.

Διασχίζουμε τὴ φαλακρὴ δενδροστοιχία τοῦ περβολιοῦ· ἀπέραντη σιωπὴ βασιλεύει. Δὲν ἀκούς ἄλλο παρὰ τὸ τρίξιμο τῶν ποδιῶν στὰ ξερὰ φύλλα ἐπάνω.

Ὅσο προχωροῦμε ἡ σιγὴ λιγοστεύει· σὲ αὐτάκια τρέχει σιγανό, μουρμουρίζοντας γλυκά, τὸ κατακάθαρο νερό· ἡ καλαμιὰ ἀναταράζεται ἕνα φρρρρ ὑπόκωφο ἀκούεται· τὸ ἴδιο ὅπως μιᾶς κομπῆς γυναικίας τὸ μεταξωτὸ μισοφόρι... ἡ καλαμιὰ γυναικία δὲν εἶναι κι αὐτή;

Εἴμαστε ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο. Στεκόμαστε ἀκίνητοι μπρὸς σὲ θέαμα ποῦ μαγεύει.

Ὁ ἥλιος τώρα πρόβαλε ὀλόκληρος, γαλανὸς με ἀκτίνες χρυσές, λαμπρές· τὰ βουνὰ ἔχουν ἕνα χρῶμα ἀόριστο ἀκόμα· δὲν ἔχουν τὸ γαλάζιο τῆς ἡμέρας.

Σεχωρίζουν οἱ λόφοι, ξεχωρίζουν τὰ κοντινὰ δάση, καὶ τὰ μεγαλειότερα δέντρα των, σηκώνουν με αὐθάδεια τὸ κεφάλι.

Στὸ βάθος, δὺο μικρῶν χωριῶν τ' ἀσβεστομένα σπιτάκια, λάμπουν στὸν ἥλιο σὰ νᾶναι μαρμαρένια, καὶ τὰ μαρμαρένια πλατάνια των, τοὺς χαρίζουν μιὰ κορινθία κίτρινη, σὰ χρυσῆ.

Μπρὸς μας ἕνα χωράφι φυτεμένο λάχανα... τὰ φύλλα των, με ὄλες τίς ἀποχρώσεις τοῦ πράσινου εἶναι κατακάθαρα καὶ σὰ βερνικωμένα.

Στὸ φράχτη κἀθεται ἕνα χνοῦδι, ἄσπρο, ἀδιόρατο σχεδόν.

Τὸ βράδυ εἶναι ἡ παγωνιά!

Προχωροῦμε πάντοτε.

Παίρνουμε ἕνα στενὸ μονοπάτι, κλεισμένο καὶ ἀπ' τίς δὺο μεριές ἀπὸ καλαμιές. Τώρα παίρνουμε ἄλλο, μέσα ἀπὸ χωράφι ἀπεριποίητο καὶ θεόξερο.

Ἐνας σκύλος ὡς κεῖ πάνω μᾶς ρίχνεται· ἀπ' τὴ γείτονη καλύβα· δὺο κότες καὶ ἕνας κόκορας ξεπετοῦνε τρομαγμένα ἀνάμεσα στὰ πόδια μας. Διασχίζουμε τὸ ποτάμι· μόλις κυλᾶ νερό ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Τὰ πετράδια τοῦ λάμπουν σὰ μαργαριτάρια· ἕνα σπασμένο ποτήρι σοῦ δίνει τὴν ἰδέαν τοῦ διαμαντιοῦ καὶ μιὰ σπασμένη μπουκαῖλα τὴν ἐντύπωση ἑνὸς μεγάλου ρουμπινιοῦ.....

Ἐχεις ἕνα κόσμημα τέλειο μπρὸς σου, ἀνεχτίμητο ποῦ σὲ κάνει νὰ ξεχνᾶς τὰ μικροσκοπικὰ πετράδια ποῦ τὰ λέν πολὺτιμα, ποῦ δουλεύεις καιρὸ γιὰ ν' ἀπολαύσης....

Σεπερνῶμε καὶ τὸ ποτάμι· γυρίζω με λύπη τὸ κεφάλι νὰ ξαναδῶ τὸ σύνολο τῶν πολυτίμων πετραδιῶν....

Ἄλλοίμονο! δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ· οἱ ἀκτίνες τοῦ

ἡλίου, ἡ ἀλήθεια, ἔσβυσε τὴ φωτιὰ· καὶ ἡ φαντασία ζύπνησε στὴν πραγματικότητα.

Ἀκούεται ἡ καμπάνη τοῦ χωριοῦ· σταυροκοπούμεθα καὶ προχωροῦμε.

Νὰ ἡ ἐκκλησίαισιν ἀκούονται οἱ ψαλμωδίες· εἶναι χρονιάτικη γιορτὴ καὶ φαίνεται ἔχουν δὺο ψαλτάδες.

Μπῆκαμε στὸ προαύλιο. Βρώμικο καὶ ἀκατάστατο· ποῦ καὶ ποῦ ἔχουν καρφώσει μέρσινες, ἔχουν ρίξει καὶ χᾶμω, ἔχουν ἀκουμπήσει καὶ στοὺς τοίχους μεγάλα κλαριὰ δάφνης.

Δὺο κυπαρίσσια στέκονται σὰν ἐκίνητοι στρατιῶτες στὴν πόρτα, καὶ στὰ πόδια τους κἀθεται ἕνας διακονιάρης ἄφωνος, κακαρισμένος ἀπὸ τὸ κρύο.

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῶν.... Ὁ παπᾶς στέκεται στὴν Ὁραία Πύλη· εἶναι μισόκοπος ἄνθρωπος· τὰ ψαρὰ μαλλιά του πεσμέ αὐτὴν πλάτη του, τοῦ δίνουν ἕνα ὄψος ἁγίου, ἕνα ὄψος ποῦ τὸ χάνει ἔξω ἀπὸ τὴ θεία λειτουργία· ἔχει σταυρωμένα τὰ χέρια του ἀπάνω στὸ παχὺ στομάχι του, καὶ μοῦ φαίνεται πὸς πὸς πολὺ καμαρώνει παρὰ πὸς προσεύχεται.

Οἱ δὺο ψαλτάδες ψαίλουν διαρκῶς, βοηθούμενοι ἀπὸ ἕνα σωρὸ κακοφωνιῶν παιδικῶν· οἱ ἀθεόφοβοι! δὲν ἄφησαν σκάλα μουσικὴ ποῦ νὰ μὴν τὴν δοκιμάσουν! μιὰ φασαρία γίνεται ἀπ' αὐτὲς τίς φωνές ἀνοικνόμητη! ἕνα ζινν, ζινν, ζινν, σοῦ ταραξεί τ' αὐτιά καὶ κοιτάξεις ποῦ πόρτα νὰ φύγης.

Ὁ ἐπίτροπος, ἕνας κουλυέρης, ξεπροβάλει με τὸ δικό.

Μιὰ χωρικὴ ἄμορφη προχωρεῖ ν' ἀσπαστῆ τίς εἰκόνες.

— Τήρα μούτρα! ψιθυρίζουνε κοντὰ μου.

— Τήρα, τήρα, τήρα! δὲν ντρέπεται μπῆτι ἡ βρώμα.

Γύρισα τὸ κεφάλι· δὺο γυναῖκα κοντὰ μου φλυαροῦσαν· δὲν κρατήθηκα.

— Γιατί; τίς ρώτησα.

— Παράτησε τὸν ἄντρα τῆς καὶ πήρε τὸν πρῶτο τοῦ ξάδερφο· ζούσε μαζί του ἔτσι, ἀστεφάνωτη, τώρα αὐτὸς παντρεύτηκε καὶ τὴν παράτησε....

— Καὶ; ἐπανάλαθα θυμωμένα.

Ἐμειναν με ἀνοιχτὸ στόμα· σὰν ξαναγύρισα τὸ κεφάλι δὲν ἦταν ἐκεῖ· ὁ ἄδειος τόπος με ἀνακούφισε.

Παρατηρῶ τίς εἰκόνες... καὶ διαρκῶς θαυμάζω, τὸ ἴδιο σὰ νὰ με εἶχαν κλεισμένη ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ γεννήθηκα· καὶ ἄξαφνα μ' ἔβγαλαν στὸν κόσμον.

Ἡ Παναγία εἶναι ζουγραφισμένη ἀλλοίθωρα· ὁ Χριστὸς ποῦ βαστᾶ στὰ γόνατά τῆς φαίνεται νὰ γεννήθηκε ὁ ταξιμένος ἐφταμηνίτης· ὁ Ἀρχάγγελος τῆς ἀριστερᾶς πόρτας τοῦ Ἱεροῦ, φορεῖ μπότες καὶ ἔχει πανοπλία με ἕνα τουφέκι· ποῦ δὲν ὑπῆρξε ποτέ.

Ὁ δὺςτυχος· ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος! ἡ φυλλάδα ποῦ βαστᾶ σοῦ θυμίζει τὰ γλυκὰ τὰ τυλιγμένα με φύλλα, ποῦ πευλοῦν στὶς διάφορες ἀγορές· τὰ φτερά του εἶναι τοῦ κοκόρου ἀπαράλλαχτα, με χρῶμα κεραμιδί, τὰ μαλλιά του βρεμένα καὶ κολλημένα στὸ πρόσωπο—νᾶταν καὶ πρόσωπο τουλάχιστο—καὶ ἡ φουστανέλλα του (γιατί φορεῖ, ἔτσι σὰν φουστανέλλα κεντητή), εἶναι φουσκωτὴ—φουσκωτὴ καὶ φρεσκοκολαρισμένη· φαίνεται σὰ νὰ ἔχυσαν νερό μόνο στὸ κεφάλι....

Στὰ μικρὰ εἰκονίσματα ποῦ παρασταίνουν τὰ θαύματα καὶ μαρτύρια τοῦ Χριστοῦ, μένω κυριολεχτικῶς ἄφωνη.

Τὸ γαϊδουράκι τοῦ Χριστοῦ εἶναι με δὺο πόδια.... καμμιά τριανταπεταριά ἄνθρωποι παρουσιάζονται· σ' ἕνα σῶμα κολλημένοι, καὶ μόνο κεφάλια ἔχοντας....

Ὁ μουστικὸς Δεῖπνος! &! αὐτὸς ἔχει ἄλλα χάλια ποῦ δὲν περιγράφονται.

Καὶ στέκουμαι θαυμάζοντας ὄχι πλεὺ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ ἀλλὰ τὴ φαντασίαν τοῦ ζουγράφου. Καὶ σκέφτομαι· γιατί νὰ θαυμάζω τοὺς τόσους καὶ τόσους μεγάλους δασκάλους ποῦ ἔχουν γεμίσει τὸν κόσμον με ἀντιγραφές—μάλιστα με ἀντιγραφές ἐκ τοῦ φυσικοῦ—κι ὄχι αὐτὸν ἐδῶ τὸ καλλιτέχνη καὶ τοὺς ὁμοίους του, οἱ ὁποῖοι κατόρθωσαν νὰ παραστήσουν πράματα ἀνύπαρχτα, τοὺς ἄνθρώπους καὶ τὰ ζῶα τοῦ Ἄρη π. χ. ἢ τῆς Σελήνης;

Μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ Ἀγάπης προσέλθετε.

Συνήλθα ἀπὸ τὴ ρέμβη μου.

Καμμιά δεκαριά παιδάκια εἶναι κοντὰ στὴ Ἄγια Πύλη γιὰ νὰ κοινωνήσουν πιὸ ὕστερα.

Ἐχουν σταυρώσει με δὺνκημη, καλὰ τὰ χεράκια τους· γυρίζουν διαρκῶς δεξιά καὶ ἀριστερὰ τὰ κεφάλια τους· εἶναι περισσότερο ἄσχημα παρὰ ὁμορφα.

Κάτι κοιτιδοῦλες σφιχτοπλεγμένες· σὰν ποντικοῦ οὐρές. Κάτι βρώμικα ποδαράκια με κάλτσες πλεχτές χοντρές, καὶ πάνινα ρουχάκια καθαρὰ καὶ μπαλωμένα.

Ἐνα φορεῖ σκουλαρίκια· ἔχει τὸ χέρι του στ' αὐτιά του... νὰ μὴ τὰ χάσῃ, νὰ τὰ νοιώθῃ καλὰ περασμένα στὸ κρέας του· ἕνα ἄλλο βάζει καὶ βγάζει μιὰ πεντάρα διαρκῶς ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἐνα τρίτο ξεχνᾶ καὶ φορεῖ τὸ καπέλλο του· ἔπειτα τὸ βγάζει με βία, κοιτάζοντας γύρω του μήπως τὸ εἶδαν...

Ἡ ἐκκλησία ἀπόλυσε.

Φεύγουμε, καὶ μιὰ ἐντύπωση ἔχω, ἄσχημη πικρή. Ἡ ἐντύπωση ποῦ μᾶς μένει ὅταν φεύγουμε καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἀρχόντων, τὴν ἐκκλησίαν τῆς χώρας....

ΛΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΛΙΑΛΙΟΥ

ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Τώρα με τίς ζέστες ἀξίζει νὰ σᾶς σεβήρουμε μερικὰ κομμάτια πάγου ἀπὸ τὸ περιφημὸ μανιφέστο ποῦ με τὸν τίτλο «Πανελλήνιος ἔνωσις ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς γλώσσης», μᾶς ξεφοῦρnisse τώρα τελευταῖα ὁ Μιστριώτης καὶ ἡ συμμορία του.

Καὶ πρῶτα πρῶτα:

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΣΕΩΣ

«Πλήρης ζωῆς καὶ μεστὴ ἁρμονίας καὶ εὐμουσίας ἡ νέα ἐλληνικὴ, συνδυάζουσα τὸν γλωσσικὸν πλοῦτον πρὸς τὴν ἀκριβείαν τῶν ὄρων, τὴν εὐστροφίαν πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν εὐκρίνειαν καὶ ἐνέργειαν τῆς παραστάσεως πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν εὐρυθμίαν τῶν περιόδων, ἀναδείκνυται ἐπιτηδειοτάτη μὲν νὰ ὀρίξῃ καὶ τὰς μάλιστα ἀφηρημένας τῶν ἐνοιῶν, συναυφουμένη μετ' αὐτῶν μέχρι τῶν αἰθερίων στιβάδων τῶν θεῶν ἰδεῶν. καὶ νὰ ζωγραφῆ καὶ τὰς λεπτοτάτας τῶν κινήσεων τοῦ ψυχικοῦ βίου, φωταγωγοῦσα τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων, ἐπαρκεστάτη δὲ διὰ πάσας τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, τῆς πολιτείας, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς λογοτεχνίας.

Ο ΣΓΛΑΓΙ ΣΜΟΣ

Οὐχ' ἦττον ἡ ἐπιδημία τοῦ χυδαϊσμοῦ δὲν εἶνε ὅπως ἀκίνδυνος, ὅσον περιωρισμένα καὶ ἂν ὄπι τὰ νοσογόνα τέλματα. Ὡς ὑπάρχουσιν ὄργανισμοὶ εὐάλωτοι ὑπὸ τοῦ ἐλώδους μίσματος, οὕτως ὑπάρχουσι καὶ οἱ μὴ ἔχοντες τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῶν μικροβίων τοῦ χυδαϊσμοῦ, ὅστις ἐναδρεῶν ἐκλέγει τὰ θύματα αὐτοῦ μεταξὺ τῶν εὐπίστων καὶ πλανωμένων ὑπὸ νοσηρῶν θεωριῶν ἀπειροκάλου καινοτομίας, τῶν μὴ κατανοούντων μὲν μήτε τὸ ἴθι-

μελίτη τῆς καταναίει ἀπαραίτητη γιὰ νὰ καλονοιστοῦνε τὰ ἴθνηκά μας. Αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε τώρα, ἀφοῦ τὸ κάνει κι ὁ ἱστορικὸς μας, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὅμως κοιτῶντας αὐτὸς τὰ πράματα· ἀγχαλά, καθὼς εἴπαμε κι ἄλλοτες, δὲν εἶναι μονάχος του.

(ἀκλουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

κόν ονειδος εκ της ελευθέρωσως της ευγενεστάτης των γλωσσών, μήτε τον εκ της διαφθορας ταύτης κίνδυνον της διασπάσεως της εθνικής ενότητος, μη αναλογιζομένων δε την χαράν, ην ήθελον αποθάνεσθαι οι πολέμιοι του Γένους εκ της γλωσσικής χυδαιότητος και αναρχίας. 'Αναρχία δ' εν τη γλώσση ούδεν άλλο σημαίνει ή αναρχίαν εν ταίς ιδέαις και εν τῷ ήθικῷ βίῳ. 'Ακριβῶς δὴλον ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ μόνον ἐχθροὶ της ἑλληνικῆς φυλῆς ήδύναντο νά επιθυμῶσι. Καί ὁ τῶς τί άλλο ήθελον εὐχεσθαι οὗτοι ή τόν ἐκφραλισμόν της ἑλληνικῆς διανοίας διά τού χυδαίσμου, και τί άλλο ήθελον εὐφραίνει αὐτούς μάλλον της μανίας τῶν Ἑλλήνων νά διαφθείρωσι τήν θεῖαν, τήν καλλίνικον κούτων γλώσσαν; Διότι ἂν ὑπάρχη τι, ὅπερ και της ἑλληνικῆς φιλοπατρίας και της ἑλληνικῆς ἀνδρείας και της ἑλληνικῆς εὐφυίας μάλλον φοβούνται: οἱ πολυώνυμοι τῶ ἔθνους πολέμιοι, τούτο εἶνε ή κήτητος, ή ἀθνατος ήμῶν ἑθνική γλώσσα.

Τού χυδαίσμου τὸ ἐπιβλαβὲς παράσιτον, ὅπερ διά πολυτρόπου πανουργίας και πολυμόρφου ὑπουλότητος ἀγωνίζονται νά κηπεύσωσιν εν τῷ κήθῳ της ἑθνικῆς γλώσσης οἱ ἀπειροκαλοὶ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, δέον νά ἐκρίζωθῃ. Τὸ ἔθνος μενάλην ἔχον νά ἐκπληρώσῃ ἐντολήν και καθήκον ἀπαραβατον νά συγκεντρώσῃ ὅλην αὐτοῦ τήν προσοχήν εις τόν περι ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἂν ἐπισηεῖ κατ' αὐτοῦ ή πάντοθεν δραμητικῶς ἐπαιγίλους ἐπιβουλή, δέν πρέπει, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νά περισπᾶται ὑπὸ της αἰρέσεως τῶν χυδαίστων, ὀτινες ἀποθρασυνθέντες εκ της ἐνοχῆς τῶ ἔθνους ὄχι μόνον βυκαίνουσι και μαλόνουσι τήν εὐγενή αὐτοῦ γλώσσαν, ἀλλά και αὐτόν τόν ἑθνισμόν ὑποσκάπτουσι: ὀγοματίζοντας ὅτι εν Ἑλλάδι δέν ὑπάρχουσι Ἑλληνες, ἐκφραλίζοντας τὰς ἰνδοζοτᾶτας τῶν ἑθνικῶν παρὰδύσεων, ἐμμετρηρίζοντας τόν Μαραθῶνα και τὰς Πλαταιάς, και ἀνιέρως μεταβασπίζοντας τήν ἑλληνικὴν ἱστορίαν εις «ἱστορίαν της Ρωμοσύνης»!

ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

Και θέλει ἀπαλλαγῆ τὸ ταχύτερον της ἐπιδημίας ταύτης τὸ ἔθνος, ἐκρίζουμένου τοῦ παράσιτου της χυδασιολογίας, ἂν συννωτέρα ή μέχρι τοῦδε κατακλῆται φροντίς πῶς τήρσῃν της ἀγνότητος και καθαρότητος της γλώσσης, και ἂν τυγχάνωσι της δεούσης ἐπιθαρρύνσεως οἱ διά γεννηίων, δοκίμων, χαριέντων και γλωσσικῶς ἀμέμπτων ἔργων πλουτίζοντας τήν νεοελληνικὴν φιλολογίαν.

Τήν ἑθνικὴν ήμῶν γλώσσαν, τήν εὐγενή και ἰνιαίαν, τήν πανηγυρικῶς χωροῦσαν εις τελειότητα και ἀναπτυσσομένην εις κάλλος και δύναμιν και λαμπρότητα δέον νά περιβάλλωμεν διά της ἀμερίστου στοργῆς τῶ ἔθνους, τιθέμενοι ταύτην ὑπὸ τήν αἰγίδα της ἑλληνικῆς φιλοπατρίας και φιλοκαλίας.

Πρὸς τόν μέγαν τοῦτον ἑθνικόν σκοπόν συνέστη ή ὑπὲρ της ἑθνικῆς γλώσσης «Παναλλήνιος Ἐνωσις» ήτις μνήμων τῶν εν τῷ Φαίδῳ του Πλάτωνος ἐπὶ μή καλῶς λέγειν οὐ μόνον εις αὐτὸ τοῦτο πλημμελεῖς, ἀλλά και κακόν ἔμποιεῖ ταίς ψυχαίς», καλεῖ εις ἀδελφικὴν συνεργασίαν πάντας τοὺς ἐντός και ἐκτός τῶ κράτους συναισθανομένους τήν ἀνάγκην της περιφρουρήσεως και τηρήσεως καθαρῆς και ἀνοθεύτου της ἑθνικῆς ήμῶν γλώσσης, ήτις ἀποτελεῖ λαμπρότατον της νεωτέρας Ἑλλάδος τρόπιον και τὸ μεγαλοπρεπέστατον και τηλαυγέστατον της ἑθνικῆς προόδου μνημεῖον.

ΟΙ ΕΘΝΟΣΩΤΗΡΕΣ

Γεώρ. Μιστριώτης, Ἰωάν. Καλοσύνης, Σπ. Πα-

γανέλης, Νικ. Τριανταφυλλάκος, Ἰωάν. Κουντουριώτης, Ἐπαμ. Δηλιγιάννης, Κωνστ. Παπαμιχαλόπουλος, Ἄντ. Καρτάλης, Ἄντ Ζυγομαλάς, Γεώρ. Κατζηδάκης, Σπυρ. Βάσσης, Μαργ. Εὐαγγελίδης, Ἐμμ. Ζολώτας, Δημ. Μιχλόπουλος, Γεώρ. Γαρδικας, Μιλτ. Δάλλας, Γεώρ. Καπατανάκης, Θεόδ. Μαρσιολόπουλος, Νικ. Δημητρόπουλος, Κωνστ Ζησιου, Γεώρ. Παπαβασιλείου, Βασ. Νικολαΐδης».

ΑΠΡΟΔΟΚΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

«Βραβεύονται μία ή πλείονες της μίας ἡμερίδας ή περιοδικῶ του ἑσωτερικοῦ ή τοῦ ἑξωτερικοῦ τῶν γλωσσικῶς ἐπιμελέστερον και ἀκριβεστερον γραφομένων».

ΤΑ ΔΟΛΗΜΑΤΑ

«Αναγράφονται:

α.) Συνδρουνται οἱ προσνεγκόντες ἐφ' ἑ κατ' δραχ. 100.

β.) Δωρηνται οἱ προσνεγκόντες ἐφ' ἑ κατ' δραχ. 250 ή ἐπὶ τριετίαν ἀνά δραχ. 100 ἑτησίως.

γ.) Εὐεργέται οἱ προσνεγκόντες ἐφ' ἑ κατ' δραχ. 1000 ή ἐπὶ πενταετίαν ἀνά δρ. 250 ἑτησίως.

δ.) Μεγάλοιο εὐεργέται οἱ προσνεγκόντες ἐφ' ἑ κατ' δραχ. 5.000 ή ἐπὶ πενταετίαν ἀνά δραχ. 1000 ἑτησίως.

ε.) Ἀθλοθέται οἱ διατιθέμενοι μονίμως ή ἐφ' ἑ κατ' ποσὸν ἀνάλογον δι' εν τῶν εν τῷ ἀρθρῳ 3ῳ ἀγωνισμάτων.

ς.) Ἰδρυνται ἀναγράφονται πάντες οἱ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος της λειτουργίας της «Παναλληνίου Ἐνωσεως ὑπὲρ της Ἑθνικῆς γλώσσης» ἑγγραφέντες μέλη τακτικά ή πρόεδρος ή ἀναγραφέντες συνδρμηταί, δωρηταί, εὐεργέται, μεγάλοιο εὐεργέται και ἀθλοθέται».

Στὸ ἄλλο φύλλο θά δημοσιέψουμε μερικὸς ἐπίσημους ἀριθμούς ἀπὸ κάπιο φυλλάδιο πὸν ἐπιγράφεται «Μαρτυρικαὶ καταθέσεις εν ταίς περι διατροφῆς και διαζυγίου δίκαις Ἀριάδνης Σ. Σακελλαροπούλου κατὰ Σωτηρ. Α. Σακελλαροπούλου γυμνασιάρχου».

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, πὸν συμπληροῦν, μπορεῖ νά πει κανεῖς, τὸ καταστατικὸ της καινούριας εταιρίας, ἀποδείχουν ὀλοφάνερα πῶσα κερδίζουν κάθε χρόνο, με τήν προστασία της ἑθνικῆς (!) γλώσσας ὁ Μιστριώτης και οἱ συντρόφοι του.

Ο ΠΙ ΒΕΛΗΤΕ

Οἱ «Ἀθηναῖοι» οἱ ἄλλες ἡμερίδες, οἱ Ρωμαϊκοί, παρακαλοῦμε, λυσαζάνε πὸν ὁ Καλομοῖρης θέλῃτε νά τοιχοκολλήσῃ Ρωμαϊκά προγράμματα στοὺς δρόμους γιὰ τὴ «Μουσικὴ βραδεία» του και τῶ τὸ καταλογίσαντε γιὰ προδοσία - ἔξεν ἀπὸ τήν «Ἀκρόπολιν» της Τετραδῆς πὸν τὸν ἑ χαρακτηρισίτε, με μεγάλη της συγκατάβατη, μοναχά ἰδιότροπο.

— Ἄς εἶναι. Ὁ Καλομοῖρης, γιὰ νά εὐχαριστήσῃ τις ἡμερίδες, τοιχοκόλλησε στοὺς δρόμους προγράμματα φραντζέζικα.

— Καί οἱ ἡμερίδες δέν τὴ νύσαντε τὴ χοντρή βροσίη και τὴ φοβερὴ περιφρόνηση πὸν τοὺς ἔκαμε.

— «Θέλετε, τοὺς εἶπε, καθαρεύουσα; Μά ή καθαρεύουσα εἶναι ξένη γλώσσα, δέν εἶναι Ρωμαϊκή. Κι ἀφοῦ δὲ μ' ἀρνίετε νά μιλήσω στοὺς πατριώτες μου τὴ γλώσσα του, τοὺς μιλάω και γιὼ φραντζέζικα, πὸν και γλώσσα ζωντανή εἶναι και περισσότερα τὰ νύθουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὀπὸ τὴν Καθαρεύουσα».

— Ἡ σοφή «Ἐστία» μᾶς εἶπε και τούτο: Ἄρσὺ ὁ Καλομοῖρης εἶναι δημοτικιστής, σημαίνει πὸν θᾶναι και κακὸς μουσικός (Κοίταξε «Ἐστία» Τρίτης, σελ. 2, στήλη 1). Κατὰ τὴ λογικὴ της «Ἐστίας», πὸν νᾶν τὴ χαιρέται, καλὸς μουσικός εἶναι μονα ὁ κ. Θεόδωρος Σακελλαροῖδης πὸν αἰ καθαρευουσιάνος και πολὺτις ε φίλος της «Ἐστίας».

— Ἡ «Ἐστία», πάντα ή σοφή «Ἐστία», ἐφρόνιζατο: Ἐκαμε ζήγκλημα ὁ Καλομοῖρης νά μεταφράσῃ τὸ preludeo εὖ προτοβόρεμα. Το preludeo εἶναι παγκόσμια μουσικὴ λέξη, εἶπε, ξεχνώντας ὅμως ή σοφή πὸς ὅσες φορές εὖ μουσικὰ προγράμματα ή ἀρῆρα τὸ preludeo μεταφράσθηκε εὖ «εἰσαγωγή», ἔταξε πᾶς γιὰ δασύτη και τοὺς ὄμοιους της νάσῃ παγκόσμια λέξη.

— Καί μιά εἰρήση, γιὰ νά γαρῶν οἱ ὄλοιο. Τὴν περασμένη βδομάδα εὖ κεδέντη; μᾶς Νίκος Βέης ἔγινε διδάχτης της φιλολογίας με «Ἄν ἀκλήρη», ἂν και ή ἐπιστημονική του δουλιὰ ἀπὸ καιρὸ τοῦδε; δώσε: τὸ «Ἀριστᾶ».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Καδ. Ἀλεξάνδρεια. Ἐχάσε; νά μᾶς στείλεις τὴ συντρομὴ τῶ 998 Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστά, καθὼς ἔρεσε. Καί μιά κ' ἔγινε λόγος, παρακαλοῦμε και τοὺς ἄλλους συντρομητάδες μας, και μάλιστα τοῦ ἑσωτερικοῦ, νά μᾶς στείλουν τις συντρομᾶς τους, λογαρίζοντας πάντα πὸς ἑνα φύλλο πὸν δέν κινηγᾶι με τὰ συνθεσιμένα δημοσιογραφικὰ τερτίκια, με με τὴν ἱστα βουλιὰ, νάπλώσει τὴν κυκλοφορία του, π' εἶπε νά εἰσπράττει τις συντρομᾶς του γιὰ νά μπορεῖ νά βγαίνει. Νά λει κανεῖς, σᾶν τὸν κ. Ροντ. λ. χ. της Πόλης πὸς δέν τοῦ στέλλονταν τὸ φύλλο (ἐνῶ τοῦ στέλλεται ταχτικώτατα, μέσο τοῦ φέλου Σιαμπ.). γιὰ νά ξερούγει τὴν πληροφορίη, εἶναι εὐλοκα. Δὲ βοτῆ εἶται ὀλικὸ ὁ «Νουμάς», ὅσο και τὸ «Πίτσιον», γιὰ νά μπορεῖ νά μοιρίζεται χάρισμα, και γι' αὐτὸ πλερώνουν τὴ συντρομὴ τους κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ συνεργάτες τους, πὸν πολλοὶ τους ἔπρεπε και νᾶκριβοπλερώνουνται γιὰ τᾶρβρα πὸν τοῦ δίνουνε. Ἡ συντρομὴ στο «Νουμά», εἶναι συντρομὴ στὸν ἀγῶνα, κ' εἶται λόγα ἰσῆται ἀπὸ ὄλους μας.

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !
ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Κληρώσεις : 29 Ἰουνίου, 26 Ὀκτωβρίου και 31 Δεκεμβρίου
ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΕΚΑΣΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ ΙΣΧΥΟΝ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ
Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως
1 ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ ἐκ δραχ. 100,000
1 Κέρδος » » 25,000
1 Κέρδος » » 10,000
3 Κέρδη » » 5,000
5 Κέρδη » » 1,000
411 Κέρδη » » 100
578 Κέρδη » » 50
1000 ἐν ὄλω κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000
Γραμμάτια πωλοῦνται. Εἰς τα δημόσια τμήματα και λοιπὰς δημοσίας ἔργα, εις τὸς ἑραπίδας, εις τοὺς σταθμάρους και στασιάρους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστάς τῶν μονοπωλίων και τὰ πρακτορεῖα τῶν ἡμερηθίων πρὸς δραχ. μίαν ἑκαστον γραμμάτιον, ἰσχύον διά μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.
Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εις τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου και τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εις Ἀθήνας.

Ὁ Διευθὼνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ